

[Severin Hansen.]

mulighed for afsætning af de såkaldte billige fiskesorter, som det har været vanskeligt at få ind i mange af de aftaler, vi tidligere har truffet. Denne opfattelse kan tildels være rigtig, men også kun tildels, for Danmark vil efterhånden ude på de fremmede markeder møde en meget stærk konkurrence; den tid er allerede inde nu. I denne forbindelse spiller kvalitetsproblemet i høj grad ind, og det synes desværre, som om Danmark ikke længere indtager førstepladsen ude på verdensmarkedet. Der er hertil flere grunde, som jeg ikke skal komme ind på, det vedkommer egentlig heller ikke det foreliggende lovforslag, men det er indlysende, at skal dansk fisk hævde sig som eksportvare, må det først og fremmest være på grund af sin fine kvalitet og gode behandling, og dette gælder, lige fra fiskerne haler fiskene op i bådene, og til fiskene når det sted hvor de skal anvendes.

Vi må ikke se bort fra, at der vil blive store eksportvanskeligheder frem i tiden. I det under Marshallplanen nedsatte fiskeritudvalg, hvor 8 forskellige lande er repræsenteret, har man også arbejdet med spørgsmålet om, hvor stor stigning man kan forvente indenfor fiskeriproduktionen. De lande, der her er tale om, er Island, Norge, Holland, England, Frankrig og flere andre, og man er kommet til det resultat, at forøgelsen af fiskeriproduktionen i forhold til nu skulle blive ca. 800 000 t omkring 1952—53. Alene for Island og Norge — to lande, som vi særlig må regne med som konkurrenter — er der beregnet en stigning på 300 000 t, men som helhed vil stigningen også betyde, at flere af de lande, som Danmark har eksport til i dag, vil indskrænke denne. Naturligvis må man sætte spørgsmålstegn ved disse planer. Kan fiskebestanden i det hele taget holde til alt dette? Man må tvivle, men det er et andet spørgsmål, som heller ikke kommer det forslag ved, vi her behandler, og heller ikke lovforslagets hensigt.

Der er også god grund til at have sin opmærksomhed henvendt på, om hjemmemarkedets forbrug af fisk ikke kan sættes betydeligt i vejret. Den højtærede fiskeriminister var i sin forelæggelsestale inde på dette spørgsmål og nævnte, at hjemmeforbruget var steget under krigen som følge af, at der havde været en vis knaphed på andre levnedsmidler. Stigningen udgør måske omkring 100 g pr. uge pro persona i forhold til tidligere, hvor forbruget har ligget på 300 g, og jeg er helt enig med ministeren i, at vi må i stærkere grad lære

den danske befolkning at spise fisk. Det ville naturligvis være betydelig lettere at forøge fiskeforbruget, om handelsminister Krag f. eks. kunne give husmødrene et ekstra margarinemærke om ugen; derom er der ingen tvivl, men det må man vel ikke regne med, at der er mulighed for i øjeblikket.

Vi må foreløbig have vor opmærksomhed henvendt på kvalitetsproblemerne for fiskeprodukterne, som jo det lovforslag, vi her behandler, tager sigte på, en udvidelse af forskellige anlæg til fiskens tidssvarende behandling, men når vi taler om fiskens behandling, vil jeg gerne have lov til at nævne vort lands største hjemlige fiskemarked, Gammel Strand her i København. Fiskeriministeren nævnte det i sin forelæggelsestale, og jeg vil gerne have lov til at ønske ministeren held og lykke i hans bestrebelse for at løse dette spørgsmål, som for længe siden har holdt 50 års jubilæum; så længe er det siden fiskerne rejste spørgsmålet om en flytning af fiskemarkedet ved Gammel Strand og et mere tidssvarende og moderne marked. Når der er gået så mange år, hvor der faktisk ikke er sket noget, udover at man har snakket om spørgsmålet, er grunden jo den, at der har været uenighed fiskerne imellem; det samme kan man sige har været tilfældet med fiskehandlerne, og hvad med byens havnemyndigheder og magistrat? Jeg vil ærligt sige, hvad jeg mener om dette spørgsmål; disse udtalelser står naturligvis for min egen regning og risiko. Jeg synes faktisk ikke, vi kan være bekendt at have et så utidssvarende fiskemarked i en så smuk by som København. Her står fisken under åben himmel på en snavset gade; snavset må gaden selvfølgelig blive med al den is, der smelter og løber fra kasserne, og fiskene er udsat for sol, regn og vind, noget, som en vare som fisk slet ikke tåler. Og det kan ikke blive anderledes på et så åbent sted som ved Gammel Strand.

Det forekommer mig i høj grad, at det spørgsmål, jeg her lige har nævnt for det høje tings medlemmer, står i forbindelse med lovforslagets hensigt, for selvom man nu gør aldrig så meget ude omkring i landet, ude omkring i provinsbyerne, for at sende så fin en vare som muligt herind til Gammel Strand, nytter det jo intet, hvis man her anbringer den under åben himmel f. eks. en varm sommerdag. Enhver, der har en lille smule kendskab til fisk, vil kunne indse, hvordan fisken forringes i kvalitet, når den står der en 3—4 timer, medens man er i færd med at sælge varen, og når det, man